

NAZAN ŞARA ŞATANA

AYASOFYA'DA
GECE BULUŞMASI

DESTEK YAYINLARI: 591

EDEBİYAT: 227

AYASOFYA'DA GECE BULUŞMASI / NAZAN ŞARA ŞATANA

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergöl
Editör: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak

Destek Yayınları: Eylül 2015

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-022-4

© Destek Yayınları

Harbiye Mah. Maçka Cad. Narmanlı Apt. No. 24 K. 5 D. 33 Nişantaşı / İstanbul

Tel.: (0) 212 252 22 42

Fax: (0) 212 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 29652

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2

Zeytinburnu / İstanbul

NAZAN ŞARA ŞATANA

O gece Ayasofya'dan sesler geliyordu...

AYASOFYA'DA GECE BULUŞMASI

“Bizans İmparatoru I. Justinianus,
eserini bir de benden dinle!”

Bu kitapta yazılanlar, tarihten esinlenilerek
kurgulanmıştır...
Okurlarımdan ricam, kitaba başlamadan önce lütfen
birer Fatiha okumalarıdır...

*Annem Huriye Dağıstan Bilgin,
babam Sait Bilgin'e ithafen...*

*“Varlığın, yaratılışın, hayatın manası aşktır.
Aşk öyle engin bir denizdir ki, ne kenarı vardır, ne de ucu
bucağı...”*

– Mevlana Celaleddin-i Rumi

EFSANELER, HİKÂYELER, MASALLAR VE BÜ-
YÜLÜ DÜNYA...

BAŞKA ÂLEMLERE YOLCULUKTUR LAKİN İN-
SANOĞLU HEP SORAR:

“GERÇEKLİK PAYI VAR MI ACABA?”

İNANSAK DA İNANMASAK DA, O FANTASTİK
DÜNYA BİZİ İÇİNE ÇEKER VE KAYBOLUR GİDE-
RİZ O YOLDA...

GİZEM, SİHİR OLDUM OLASI ÇEKER BİZİ...

OLMAYANI GÖRMEK, İŞİTMEDİĞİMİZİ DUY-
MAK VE O FANTASTİK DÜNYANIN KAHRAMA-
NI OLMAK RUHUMUZU OKŞAR ÖTE YANDAN...

BENİM AYASOFYA'MA BENİM FANTASTİK
DÜNYAMA HOŞ GELDİNİZ...

AYASOFYA'NIN KAPISINDAN İÇERİ BERABER
GİRİYORUZ...

BUYURUNUZ KAPI AÇILIYOR...

NEDEN KİMSE YOK?

Gecenin karanlığında koşuyordu, birileri onu kovalıyordu, hava soğuktu, belki de yağmur yağıyordu. Üşüdüğünü biliyordu. Koşarken ayaklarının altının ağrıdığını hissedince yalınayak olduğunu gördü. Sesler yakınlaşmaya başladığında daha da hızlı koşmaya başladı. Dar sokaklardan geçiyordu, gecenin karanlığı gittikçe daha zifiri bir hal almaya, arkasından gelen sesler daha da yaklaşmaya başladığı anda önünde devasa bir ışık bütünlüğü gördü. Çok büyüktü, çok heybetliydi. Binlerce belki de yüz binlerce ışık karanlıkta parlıyorlardı. Işıkların etrafında yaldızlı bulutlar vardı, gözleri kamaşmıştı. Sesler nerede ise kulağının hemen yanına kadar yaklaştığında yapacak başka bir şeyinin kalmadığını anladı ve ışıkların içine adım attı. Bir anda sesler kesildi, bir anda ışıklar yok oldu. Bir anda çok büyük bir mabedin içinde buldu kendini. Çok büyüktü, çok yüksekti. “Burayı biliyorum” dedi. “Burası Ayasofya! Neden kimse yok? Her taraf sessiz ama korkutucu değil. Bir huzur var burada.”

Biraz daha yürüdü, yalnız olmadığını hissetti arkasına döndü. Beyazlar içinde bir genç kız kendine doğru geliyordu. Saçları ışığın altında yaldız dökmüş gibi parlıyordu. Gözleri belki çok güzeldi ama garip bir bakışı vardı. Hüzünlüydü o bakışlar. Ona bakıyordu ama sanki onu

görmüyordu, ona yaklaşıyordu ama sanki oradan geçiyordu. Gittikçe yaklaşan dünyalar güzeli kız Huriye'nin nefesini kesmişti. Ürkmüş müydü? Heyecandan mı kalbi yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu? Korkmuştu da ondan mı kan ter içinde kalmıştı? Konuşmak istedi. Ona sormak istiyordu.

“Sen kimsin?” diyecekti belki, belki de burada ne işleri olduğunu soracaktı. Sesi çıkmadı. Seslendi ama ne sesi çıkıyordu ne de güzel kız onu duyuyordu. Genç kız gittikçe yaklaşıyordu. Yaklaştı, yaklaştı! Sonra inanılmaz bir şey oldu. Genç kız ona çarptı, ona dokundu, onun içinden geçti ve yoluna devam etti. Bir iki adım attıktan sonra Huriye'ye döndü, baktı. Huriye'nin ancak o zaman sesi çıkmıştı. Bağırды.

“Ayasofya...”

Kan ter içinde uyandı.

“Bismillahirrahmanirrahim, hayırdır inşallah?”

BİR AKŞAM VAKTİ...

Bir kadın vardı gecenin kararmaya niyetlendiği akşamın ilk saatlerinde. Siyah, içi müflonlu deri eldiveni sıkıca sarmıştı elini... Derdi başkaydı, üşütmemeliydi! Soğukla kavgadaydı adeta! Oysa mevsime inat kim bilir hangi serada yetişmiş, rengârenk ilkbahar kır çiçeklerini buket yapan çiçekçi güzel kız, gönlünü de koymuştu sattığı demete! Uzaktan fark etmişti. Yavaşça değil hızlıca çıktı önüne, genç kadını şaşırtarak! Çiçekleri uzattı, kahverengi deniz misali gözlerine bakarak! Kadın kokuyu aldı, buket aheste yaklaştı yüzüne... Çiçekler burun hizasındaydı. Derin bir soluk, bir miktar esansı çekti içine. Hoşuna gitmişti. Yağmurun kokusuna karışmış çiçek kokuları... Bir kez daha denedi, bir önce yaptığını... Gülümsemi. Çiçekler mi, yağmur mu, bu güzel çiçeklerin sahibi genç kız mı? Bilmiyordu. Bir sihir sarmıştı etrafını, mutlu olmuştu. Kötüler gidecek, siyahlar dağılacak, hatta gri dahi kalmayacaktı. Öyle düşünüyordu, yağmur yağdığı, yola çıktığı ilk andan beri. Demek ki bir işaret gerekliydi mutlu olmasına! Bir nefes, bir ışık, bir büyü lazımdı gülümsemesine. Mavi gözler, mutlu dudaklarla uzaklaşırken elindeki buketi bir kez daha kokladı. Başını yukarı yağmurun geldiği yeri görmek istercesine kaldırdı. Karanlık bir gecede İstanbul'un تنها sokağında! Yağmur, rüzgâr

kardeştiler. Biri üfleyecekti kötülere, biri yıkayacaktı sınıntıları! Kararlıydılar. Yaptılar.

Genç kadın mantosunun yakasını bir eli ile düzeltti. Yumuşak, sıcak tutan kumaşı siyahtı. Pantolon siyah, yüksek topuklu çizmeler siyah. Bu genç kadın şıktı. Bu genç kadın çok güzeldi. Kimse yoktu sokaklarda, sessiz bir zalimlik hâkimdi her tarafta! Yağmur mantosunu ıslatıyordu. Teninin ısısı, soğuga inat nebze nebze buhar oluyor, yükseliyordu... Hafif çekik kahverengi gözleri, estetik ameliyatla en güzel model verilmiş gibi duran doğal burunu ve burnunun üzerinde ağırlıklı olan çilleri, muntazam dudaklarının bezeli oval yüzü ile otantik bir güzel olarak düşünebilirsiniz. Boylu boslu olan güzel kadının endamı da tam yerindeydi. Soğugun gözlerini yakmasına rağmen aldırmadan, uzun kirpiklerle kaplı gözlerini kırpmadan uzaklara bakıyordu.

Gözlerini kapattı. İstanbul esintisini içine çekti...

“Kentlerin prensesi güzelim İstanbul! Hayat böyle bir şey herhalde!”

Yan taraftaki binalara baktı. Camdan dışarı taşmış ışıklara.

Sokakta uzun mu kalmıştı, yoksa çok mu üşümüştü bilemiyordu ama bildiği evini özlediğiydi. Adımlarını hızlandırdı. Levent'te bu saatte sokaklar kalabalık olmazdı. İnsanlar çoktan evlerine geçmişler, dinlenmeye başlamış olurlardı. Az kalmıştı zaten evine, önce karnını doyuracaktı, ardından çayını demleyecek ve bilgisayarının başına geçecekti. Bugünlerde aklını karıştıran tek bir konu vardı o da Ayasofya'ydı. Yine bilmem kaçınıcı kez Ayasofya gezisinden geliyordu, yine bilmem kaçınıcı kez mü-

zenin açılışından kapanışına kadar orada kalmıştı. Oysa ilk başlarda sadece kitabı için birkaç bilgi demişti, birkaç araştırma, belki biraz da enerji, tamamdır. Öyle olmamıştı. Zaten olmazdı ki. Her zaman bu yanılığa düşerdi. İlk başlarda kolay gibi gelirdi, gittikçe büyürdü oysa! Ayasofya da aynı oyunu oynamıştı güzel kadına!

Oradaki tılsım onu etkiliyordu. Oradaki sırlar onu bir çeşit rahatsız ediyordu. Oradaki bilinmeyenler onu ne kadar cezp ediyordu ya Rabbi! Her defasında oradan davet alıyor gibi gidiyordu.

Neden?

Biraz sonra evindeydi. Bilgisayarın tuşlarıyla muhabbete çoktan başlamıştı! Huriye Dağıstan bir bilmezi daha açıklayacaktı, bir sırrı belki de ortaya çıkaracaktı.

AYASOFYA'DA BİR GECE!

Huriye, Sait'in yanında yolu izliyordu. Onun yanında olmasından keyiflenmişti. Sait, gözleri mavi yeşil karışımı, siyah uzun kirpikleri, sürmeli gözleri olan çok yakışıklı bir adamdı. Kahverenginin saçlarında dans ettiği bu adam uzun boylu, iri yapılı ve hafif kiloluydu. Gözleriyle konuşurdu adeta... Huriye'nin en çok güzel dişleri dikkatini çekmişti... Şıklığı ise bir kadını kışkırtılabildi. Bir erkeğe bakınca güven duygusunu ilkönce gözlerin kabul etmeli derdi. Bu onun fikriydi elbette. Ona iyi gelen hali buydu. Gülümsedi. "Bir yazarın bir erkeği tarif etmesi ancak böyle detaylı oluyor ama hiç de normal bir tutum değil!" Gülümsemesini yanındaki yakışıklı bey fark etmişti.

"Hayırdır, ne geldi aklına?"

"Tanıtım, reklam!"

"O ne demek!"

"Kendime birini tanıtıyordum da içimden, sonra yüzüme vurdu, sen gördün."

"Hıııı anladım."

Sait yola baktı, sonra Huriye'ye.

"Anlamadım" dedi.

"Fark ettim. Ben bile anlamadım. Sen iki üç kelime ile nasıl anlayacaksın ki? Boş ver benim aklım çok karışık."

Aklı çok karışmıştı. Bir çeşit ikiye bölünme yaşamıştı biraz önce. Aklının bir yarısı Sait'i düşünürken diğer tarafı ki önemli olan kısmı buydu, o sorularla cevaplarla uğraşıyordu. Doğrular hangileriydi, yanlışlarla doğrular nasıl bu kadar yakın görüyorlardı? İstem dışı düşüncelerini yüksek sesle üstelik Sait'e soru yönelterek dile getirdi.

“Sence Kutsal Kâse Ayasofya'da olabilir mi?”

Sait, belli ki geceki konuşmaların içinde kaybolmuştu. Önce anlamadı, sonra, “Olmaz diye bir şey yoktur!” dedi.

“Peki, ama bize ters gelen şeyler bunlar. Her iki kâse örneği de ters. İslam'da böyle bir şey yok ki? Bir dakika tablete bakacağım.”

“Tabletin olmasa ne yapacaktın Huriye?”

“Sanki hep tablet mi vardı?”

“O da doğru.”

Huriye aradığı yeri bulmuştu.

“Kuran-ı Kerim'den iki ayeti okuyacağım sana. Geçen gece defalarca okudum. Sadece bu iki ayeti değil, Hazreti İsa'nın ölümüyle ilgili ne kadar ayet varsa okudum. Bak burada ne diyor?

Allah buyurmuştu ki: 'Ey İsa! Seni vefat ettireceğim, seni nezdime yükselteceğim, seni inkâr edenlerden arındıracağım ve sana uyanları kıyamete kadar kâfirlerden üstün kılacağım. Sonra dönüşünüz bana olacak. İşte o zaman ayrılığa düştüğünüz şeyler hakkında aranızda hükmü ben vereceğim.' (Âli İmran 55)

Allah'ın resulü Meryem oğlu İsa'yı öldürdük, dediler. Halbuki onu ne öldürdüler, ne de astılar; fakat öldürdükleri onlara İsa gibi gösterildi. Onun hakkında ihtilafa düşenler bundan dolayı tam bir kararsızlık/şüphe içindedirler;

bu hususta zanna uymak dışında hiçbir (sağlam) bilgileri yoktur ve kesin olarak onu öldürmediler. Bilakis Allah onu (İsa'yı) kendine yüceltmıştır. Allah izzet ve hikmet sahibidir. (Nisa 157-158)

Şimdi bizim doğrumuz sadece Kuran-ı Kerim değil mi?"

"Elbette öyle."

"O zaman?"

"Ben sizin kadar bu konulara hâkim değilim. Hazreti İsa'nın son akşam yemeği var değil mi?"

"Evet."

"Burada yani son akşam yemeğinde şarap içtiği kâse var."

"Evet."

"Ve deniliyor ki, işte o son akşam yemeğindeki şarap içtiği Kutsal Kâse'ye kanı kondu. Biz öyle düşünmeyelim. Sadece son akşam yemeğinde şarap içtiği Kutsal Kâse olsun. Bu kâse yine kutsal ve önemli değil midir?"

"Olmaz mı? Bu kâsenin sihirli olduğuna ve garip güçleri bulunduğu inanılıyormuş ya, hatta Tapınak Şövalyeleri'nin gücünü de bu kâsedan aldıkları söyleniyormuş!"

"Tamam, o zaman biz öyle düşünebiliriz ve deriz ki, Kutsal Kâse Ayasofya'da olabilir."

"Sence olabilir mi?"

"Vallahi akşam Çağlar'ın tespitlerini, notlarını, gazete kupürlerini, resimleri gördün, tabii hiç kimse kesindir diyemez. Biz bunu bir noktada dini bir olaydan ziyade, tarihi bir olgu olarak düşünebiliriz."

"Diyelim öyle düşünüyoruz."

"O zaman bu kadar simgeler, bu kadar tarihteki res-

samlar, bilimadamları ve kâhinler ve sırları, şifreleri, simgeleri bir şekilde Ayasofya'yı işaret ediyorsa?"

"Evet?"

"O zaman neden olmasın?"

Huriye bir süre düşündü.

"O zaman oraya gitmek ve araştırmak lazım."

"Ben de aynı şeyi söyleyecektim."

"Tamam gidiyoruz."

"Ne zaman?"

"Şimdi açılmıştır."

"İyi de hiç uyumadık, dökülüyoruz."

"Tamam, merakımız için gideriz, bakarız ve döneriz."

"İşaretlerin olduğu yere bakacağız!"

"Evet, neden olmasın?"

"Doğru neden olmasın?"

"Gidiyoruz."

Ayasofya'ya girmeleri belki biraz zaman almıştı ama ikisi de böyle görkemli bir yapıda olmalarından dolayı çok heyecanlanmışlardı. Huriye oraları anlatmak istiyordu.

"Ayasofya'yı benim kadar sanıyorum hiçbir rehber sana daha iyi anlatamaz. Dersimiz nedir denildiğinde ben Ayasofya derim, bilgin var mı denildiğinde de çokook diyebilirim. Onun için izin verirsen ben sana buraları şöyle iyice bir anlatayım. Ben de dersimi iyi çalışmış mıyım onu kontrol ederim ve bildiklerim ve gördüklerimizle sağlama da yapmış oluruz."

"Ben bayılıyorum böyle bir isteğe. Bu arada bir itiraf-ta bulunacağım. Ayasofya hakkında çok da bilgi sahibi değilim. Birkaç kez misafirlerimizden burayı görmek is-